

Minderune for Georg Marquard

**Ville være fyldt 100 år
nytårsaftensdag — min-**
des

af Carl Th. Jørgensen
i Borgerskolens elevskrift

Der kunne og burde skrives en bog om Georg Marquard og Horsens, skriver redaktør Carl Th. Jørgensen i en mindeartikel om den kendte horsensianske musikdirektør i årsskriftet for Borgerskolens elevforening. Kan nogen skrive den bog, er det netop Carl Th. Jørgensen, men det nås nok ikke med det første og da slet ikke til Georg Marquards 100 års-dag torsdag den 31. december.

Georg Marquards tilværelse, hans aldrig svigtende optimisme i selv de mest rktfarvede situationer hans strålende humør og aldrig svigtende begejstring kunne ellers nok berettige en skildring som kunne fortælle TV- og stereotidens mennesker en hel del om vilkårene for tidligere tiders musikliv i provinsen. Da skulle musikalske oplevelser hentes på stedet — og i den retning havde horsensianerne fordele for borgerne i så mange andre byer, hvor man ikke var så lykkelige at have en Georg Marquard.

Carl Th. Jørgensen fortæller i sin mindeartikel, at Georg Marquard egentlig skulle have været typograf, og han kom da også til i seks år at stå ved sættekassen på Stiftstidende i fødebyen Viborg. Men musikken i Georg Marquard lod sig ikke kue — han var født til musik, og den blev hans liv til hans dages ende, skriver Carl Th. Jørgensen. Marquard startede som musikdirektør i Hjørring, blev primarius i Julius Deichmanns orkester i Horsens og efterfulgte ham som musikdirektør i 1904.

Han oplevede som alle foregangs-mænd på sit felt økonomiske besværligheder i et omfang, som nutidens mere konforme musikalske mennesker vanskeligt kan forestille sig. Han præsterede et par hundrede kommunale onsdagskoncerter — for den gang blev byens orkester flittigt anvendt — præsenterede i Horsens en række

spidsen, og lagde økonomisk krop til en række festlige og store operetteforestillinger på Horsens Teater.

Så dyrt var det, at han måtte udbyde sin dejlige violin — bygget i 1860 og købt for 400 rigsdaler — til : salg for 6000, men violinen reddedes i den omgang ved gode venners arrangement af en festaften, hvorfra alle indtægter tilfaldt byens populæreste mand — festskaberen, glædesbringeren, tonesprederen, som Carl Th. Jørgensen skriver.

Hørelsen svigtede ham i 60 års-alderen og satte ham udenfor musikkens verden, og efter tabet af sin hustru oplevede han en vis ensomhed med yderst sparsomme og nøjsomme levevilkår. Men stadig var han den charmerende, glædesmilskabende, glade mand, der også de sidste år elegant svang hatten for alle gode: venner på Søndergade.

Det er et smukt minde, Carl Th. Jørgensen med så alt for få linier har sat over Georg Marquard, som døde for næsten ti år siden. Men mindet om hans musik lever, „indtil den sidste horsensianer, der har hørt dette lødige, løftende og levende tonevæld, skal findes som navn på en gravsten", slutter artiklen.

Og bogen om Georg Marquard har